

Kapitalistisk globalisering, imperialismer, geopolitisk kaos og deres betydninger

Kapitler

- I. En ny imperialistisk galakse
- II. Kronisk geopolitisk ustabilitet
- III. Globalisering og ledelseskriser
- IV. De nye (proto)imperialismer
- V. Nye kræfter på det yderste højre, nye fascismer
- VI. Autoritære regimer, krav om demokrati og solidaritet
- VII. Kapitalistisk ekspansion og klimakrise
- VIII. En verden af permanente krige
- IX. Grænser for supermagter
- X. Internationalisme mod lejrtenkning
- XI. Humanitære kriser
- XII. En verdensomspændende social krig

Generaliseringen af de nyliberale politikker – oprindeligt anvendt fra 1970'erne i lande som Chile, Storbritannien og USA, men senere videreført så langt som til de østeuropæiske lande – tog brutalt til efter USSR's implosion og opløsningen af Sovjetblokken, i begyndelsen af 1990'erne.

Kapitalistisk globalisering er virkelig kommet igang, og det har skabt en ny form for international dominans, med mange og dybe implikationer. Den neoliberale orden forbliver ikke desto mindre ufærdig og ustabil, og den har skabt en kronisk kaotisk international situation. Den første finansielle krise relateret til globalisering startede i 1997-98 og prellede så tilbage i den store krise i 2007-08. Den kapitalistiske overproduktionskrise er dyb. De geopolitiske magtforhold er i ubalance.

Nogle traditionelle imperialistiske magter har fortsat deres nedture, mens nye kapitalistiske magter har hævdet sig på den internationale arena, og dermed fremhævet geopolitiske rivaliseringer. I adskillige lande og regioner har den de neoliberale diktators universelle vold, ført til opløsning af den sociale sammenhængskraft, akutte regeringskriser, ja selv til folkelige opstande; men også til farlige kontrarevolutionære udviklinger. Mange mennesker betaler allerede en høj pris for den globale økologiske krise - særligt, men ikke alene, den globale opvarmning - som konstant bliver værre.

Vi har nu oplevet kapitalistisk globalisering og dennes virkninger, hvilket gør os i stand til at revidere tidligere analyser, og at håndtere nye temaer. De efterfølgende "teser" gør ikke krav på at være udtømmende eller på at præsentere færdige konklusioner. Deres væsentligste formål er at gøde en international proces af kollektive overvejelser. De baserer sig ofte på allerede udbredte ideer, men forsøger at fremme diskussionerne af disse analysers implikationer. Til den ende, og med

risiko for at oversimplificere komplekse realiteter, "filtreres" igangværende udviklinger fra, selv om disse ofte er ufærdige, for at fremhæve det, der synes nyt.

I. En ny imperialistisk galakse

Det første vi bemærker, er at situationen i dag er meget forskellig fra dem, der bestod i det tidlige tyvende århundrede, eller i årtierne fra 1950'erne til 1980'erne. Vi bemærker især:

- * Status for de traditionelle imperialistiske magter er dybtgående ændret og har har ændret sig i forskellige retninger: En "supermagt" USA, det fejlslagne forsøg på at skabe et imperialistisk integreret Europa, "reduktion" i fransk og engelsk imperialism, militært tandløse "imperialismer" (især Tyskland, men også Spanien i forhold til Latinamerika); fortsat underordning af japansk imperialism (der, selvom den har en stor hær, ikke har hverken atomvåben eller flybærende skibe); social opløsning i nogle vestlige lande (Grækenland), der historisk har tilhørt den imperialistiske sfære...
- * Bekræftelsen på nye (proto)imperialismers fremkomst - startende med Kina, der nu bekræfter sig selv som verdens næststørste magt, og Rusland som lykkes med at gennemtvinge deres interesser i det syriske krigsskueplads.
- * Betydelige ændringer i den internationale arbejdsdeling, med økonomiens "finansielisering", de-industrialiseringen af forskellige vestlige, især europæiske lande, omflytningen af den globale vareproduktion, især i Asien - uden at man dog skal ignorere den kendsgerning at USA, Tyskland og Japan stadig er store industrielle magter.
- * De enkelte imperialistisk landes ujævne udvikling, stærk på nogle områder, svag på andre. Det er tilsvarende mere komplekst at fastlå hierarkiet blandt de imperialistiske stater end det var tidligere. USA er forblevet nummer 1, selvfølgelig, det er den eneste magt, der kan påstå at være magtfuld på næsten alle områder. Men USA har ikke desto mindre måttet konstatere en relativ nedgang på det økonomiske område, og landet oplever begrænsninger i sin globale magt.

Karakteriseringen af de nye magter er ikke det eneste spørgsmål, der stilles os. Vi må også revurdere de traditionelle imperialismers ændrede status - og af den imperialistiske verdensorden som sådan. Traditionelle begreber som "center" og "periferi", "Nord" og "Syd" må revurderes set i lyset af de voksende forskelligheder inden for hver af disse geopolitiske grupper.

II. Kronisk geopolitisk ustabilitet

Det andet vi bemærker er, at kapitalistisk globalisering ikke har skabt nogen stabil international "ny orden", faktisk lige modsat.

Der er en dominerende imperialistisk blok, som vi kan kalde "Atlant-blokken" - fordi den er struktureret omkring Nordamerika/den Europæiske Union - hvis vi giver begrebet en geo-strategisk betydning i stedet for en geografisk betydning; den inkluderer faktisk også Australien, New Zealand og Japan. Det er en hierarkisk blok, ledet af USA. NATO er den faste, væbnede gren.

Udstationeringen af dets tropper ved den europæiske grænse til Ruslands interessessfære viser, at

dens oprindelige funktion ikke har mistet sin betydning, da grænsen igen er blevet til en konfliktzone.

NATO ønskede at handle yderligere, men uden stor succes. Krisen i Mellemøsten viser imidlertid, at NATO ikke har en operationel struktur, der nemt er i stand til at gennemtvunge sit styre overalt. Der er voldsomme spændinger i forhold til den regionale søjle, Tyrkiet. Særligt tilpassede alliancer har måttet opbygges for at svare til de enkelte områder, med deltagere, der egentlig er modstandere, så som Saudi Arabien og Iran. Det militære bidrag fra dets europæiske medlemmer er fortsat marginal. Denne situation affødte angreb på den fra Donald Trump i begyndelsen af hans embedsperiode.

Inter-imperialistisk konkurrence er genoplivet. På det geopolitiske plan kræver nytilkomne Kina at komme med i toppen. Rusland intervenserer i sin udvidede indflydelsessfære (Syrien). Den japanske regering forsøger at reducere sin militære afhængighed af USA og at frigøre sig selv for de pacifistiske klausuler i den japanske forfatning. Økonomisk set er konkurrencen intens, kapitalens fri bevægelighed gør det endda muligt for "sub-imperialismen", at operere uden for deres regionale sfærer. Ideologisk set er de herskende klasser konfronteret med en legitimitetskrise, og ofte institutionelle fejlfunktioner. - De mister kontrollen med valgprocessen i nøglelande som USA (Trumps sejr i det republikanske primærvalg og derefter ved præsidentvalget), og i det Forenede Kongedømme (Brexit sejren). Krigstilstanden er permanent. Den globale økologiske krise mærkes kraftigt. I forskellige dele af verden er den sociale sammenhængskraft i opløsning. Humanitære katastrofer og tvungne folkeflytninger har nået et omfang som ikke er siden 2. Verdenskrig.

Folkene betaler en eksorbitant pris for at blive påtvunget den nye neoliberale verdensorden. Den nuværende kroniske krise har adskillige årsager.

- * De imperialistiske stater har stadig som opgave at sikre kapitalakkumulationen gunstige betingelser, men den globale kapital opererer mere uafhængig af staterne nu end tidligere. Denne adskillelse har hjulpet med til at opløse de tidligere "private jagtmarker", områder med nærmest eksklusiv indflydelse fra verdens traditionelle imperialisme (dog i stor udstrækning med undtagelse af Latinamerika). Kapitalens mobilitet har haft ødelæggende virkninger på den sociale ligevægt og undermineret mulighederne for at nationale regeringer kan handle stabiliserende.

Den kapitalistiske globalisering, finansialiseringen, den voksende internationalisering af produktionslinjer, har også svækket regeringernes magt til at implementere økonomiske politikker.

- * Det hidtil usete niveau af finansialisering, udviklingen af fiktiv kapital, som er iboende moderne kapitalisme, har antaget et betragteligt omfang i de senere år. Uden at forbindelsen afbrydes, fører det til en yderligere adskillelse af fiktiv kapital fra de produktive processer, imens afstanden mellem den oprindelige låntager og långiver bliver længere. Finansialiseringen har medført kapitalistisk vækst, men dets overudvikling har skærpet modsætningerne i denne vækst.
- * Gældssystemet arbejder nu i både Nord og Syd. Det er et nøgleredskab for det diktatur som virksomhedskapitalen udøver og det spiller en direkte politisk rolle, som tilfældet Grækenland bekræfter, for at fastholde den neoliberale orden. Sammen med

frihandelsaftalerne forhindrer det de nationale regeringer i at implementere alternative politikker for at komme ud af de sociale kriser.

- * En sand "valutakrig" er begyndt. Det er et aspekt af inter-imperialistiske konflikter, hvor brugen af en bestemt valuta, definerer kontrollerede områder.
- * I går var de geopolitiske alliancer "fastlåste" af på den ene side Øst-Vest konflikten og på den anden side af sino-sovjets konflikten; men disse alliancer er igen blevet flydende og usikre særligt i Sydøstasien. Latinamerikanske regimer prøvede en overgang at løse Washingtons spændetrøje.
- * Inter-imperialistisk rivalisering skaber en ny spiral i våbenkapløbet, hvor alt fra produktion af nye flybærende skibe til "modernisering" af atomare våben, foretages af lande som USA og Frankrig der forsøger at gøre dem mere operationelle og politisk acceptable som del af lokale konflikter. USA's brug af "anti-missil-skjoldet" gør den onde spiral dybere, som det blev illustreret af Korea-krisen.
- * I starten, efter USSR's sammenbrud, havde borgerskabet og de (traditionelle) imperialistiske stater en erobrers attitude: Indtrængen på de østlige markeder, intervention i Afghanistan (2001) og Irak (2003)... Så blev de trukket ned militært og ramt af den finansielle krise, fremkomsten af nye magter, revolutionerne i den arabiske region... alt dette førte til et tab af geopolitisk initiativ og kontrol: I dag er Washingtons rolle mere at reagere på kriser end at planlægge at gennemtvunge sin egen dagsorden.
- * Revolutionerne og kontrarevolutionerne i den arabiske region, har bidraget til at skabe en ukontrolleret situation i et stort område der strækker sig fra Mellemøsten til Sahara – og videre endnu i dele af Afrika syd for Sahara.
- * I denne sammenhæng bliver sub-imperialisters og regionale magters rolle vigtig: Tyrkiet, Iran, Saudi Arabien, Egypten, Algeriet... Sydafrika, Brasilien, Indien, Sydkorea... Selv om de er i en underordnet rolle i et globalt system, der er domineret af USA, spiller de deres eget spil, i tillæg til deres roller som regionale politibetjente (som Brasilien i Haiti).

En af de opgaver udviklingen i den internationale situation stiller os, er at forklare sammenhængen mellem post-1989 vendepunktet (den erobrende imperialisme) og det vendepunkt, der tog form i midten af 00'erne (geopolitisk ustabilitet).

Ud fra dette synspunkt var de økonomiske kriser i 1997-98 og i 2007-2008 et virkeligt vendepunkt. Den ajourførte de indbyggede modsætninger i den kapitalistiske globalisering, den har haft store konsekvenser, der både er politiske (delegitimeringen af dominans-systemet) og sociale (meget brutalt i lande, der var direkte berørt) og strukturelt - inklusive en eksplosion i gæld. Det er baggrunden for de store demokratiske bevægelser, der opstod få år senere (besættelsen af pladser), men også åbent reaktionære og antidemokratiske udviklinger næret af "middelklassens" store frygt (se f.eks. Thailand)

Den globale ordens strukturelle ustabilitet skaber nye former for fattigdom i forbindelse med den økologiske krise, og de massive folkeforflytninger (se fx Philippinerne), som kræver at de progressive organisationer iværksætter passende politikker.

III. Globalisering og ureglerlighedskrisen

De imperialistiske borgerskaber ønskede at drage fordel af Sovjetblokkens kollaps og Kinas åbenhed overfor kapitalismen, ved at skabe markeder med ensartede regler, der ville tillade dem frit at investere deres kapital som de selv ville. Udviklingen af kapitalistisk globalisering kunne kun være meget dybtgående - og det skulle ydermere forstærkes med udviklinger, som disse kapitalister, i deres eufori, ikke havde ønsket at forudse.

Dette projekt involverede faktisk:

- * at fratage valgte forsamlinger (parlamerter, regeringer...) deres beslutningsmuligheder på nøglespørgsmål og kræve, at de indarbejder beslutninger i deres lovgivning, som er truffet andetsteds, af WTO, af internationale frihandelsaftaler, etc. Dermed rettedes et slag mod det klassiske borgerlige demokrati - der, på det ideologiske plan, oversættes til "regeringsførelse" og ikke demokrati.
- * at man, i den altdominerende ret til "konkurrences" navn, vil ulovliggøre de "passende metoder"; som borgerskabets herredømme hidtil har betjent sig af historisk i de enkelte lande og områder (historiske kompromisser, af den europæiske slags, den latinamerikanske form for populisme, statsstyring af asiatisk type, mange slags klientilisme...). Kendsgerningen er, at alle disse styreformer opstiller reguleringer af forholdet til verdensmarkedet, og dermed stiller de hindringer i vejen for den fri bevægelighed for den imperialistiske kapital.
- * at underordne almindelige love under virksomhedernes rettigheder, virksomheder, som regeringerne skal garantere den forventede profit, på bekostning af befolkningens ret til sundhed, et sundt miljø, en tryk tilværelse. Det er en af de største udfordringer for den nye generation af frihandelsaftaler, som fuldender det grundlæggende system, der er skabt af store internationale institutioner som WTO, IMF og Verdensbanken.

En endeløs spiral af ødelæggelse af sociale rettigheder. Det traditionelle imperialistiske borgerskab har virkelig taget bestik af svækkelsen og krisen i arbejderbevægelsen i det såkaldte "center". I "konkurrencedygtighedens" navn har de benyttet lejligheden til at gennemføre en systematisk offensiv for at ødelægge de kollektive rettigheder, der blev erobret især i perioden efter 2. Verdenskrig. Borgerskabet sigter ikke efter en ny "social kontrakt", der er mere favorabel for dem, men ønsker at slippe helt af med den slags aftaler, og i stedet få fingre alle potentielt profitable sektorer som, fordi de leverer offentlige ydelser, har været uden for deres rækkevidde: Sundhed, uddannelse, pensionssystemer, transport og lignende.

- * En ændring af nationalstaternes rolle og relationen mellem imperialistisk kapital og territorium. Med få undtagelser er regeringer ikke længere med til at drive industrielle projekter i stor skala, eller er deltagere i udviklingen af social infrastruktur (uddannelse, sundhed..). Selv om de verden over stadig støtter "deres" transnationale virksomheder, føler sidstnævnte (givet deres magt og internationalisering) ikke den samme tilknytning til deres moderland som de gjorde førhen: Forholdet er mere asymmetrisk end nogen sinde før. Statens rolle, som altid er essentiel, mindskes: Den bidrager til at fastsætte de regler, der generaliserer reglerne for kapitalens bevægelighed, åbner den offentlige sektor for den

private sektors kapital, bidrager til ødelæggelsen af sociale rettigheder og holder befolkningen i ro.

- * Så vi har med to hierarkiske systemer at gøre, der strukturer relationerne i verdensdominansen. Hierarkiet bestående af imperialistiske stater, der som vi har bemærket, allerede er et komplekst system (se punkt 1), og hierarkierne af de store kapitalstrømme, der rækker hele vejen rundt om planeten i form af netværk. De to systemer overlapper ikke længere, selv om staterne servicerer sidstnævnte.

Kapitalistisk globalisering repræsenterer en ny form for klasseherredømme, ufuldstændigt og strukturelt ustabilt. Det medfører faktisk åbne legitimitetskriser med efterfølgende "uregerlighed" i mange lande og hele regioner; til en tilstand af permanent krise. De formodede centre for regulering i verdensskala (WTO, FN's sikkerhedsråd ...) er ikke i stand til at udfylde deres roller effektivt.

En klasse hersker ikke permanent over et samfund uden mediationer og sociale kompromisser, uden kilder til legitimitet, de være sig historiske, demokratiske, sociale, revolutionære... Det imperialistiske borgerskab likviderer århundreders "know-how" på dette område, i kapitalens frie bevægeligheds navn, mens aggressiviteten i de neoliberale politikker opløser den sociale sammenhængskraft i et stigende antal lande. Den kendsgerning, at i et vestligt land som Grækenland, er store dele af befolkningen frataget adgangen sundhedsvæsenet og sundhedstjenester, siger meget om det europæiske borgerskabs kompromisløse linje.

Da der stadig fandtes emperier, var det nødvendigt at sikre stabiliteten i de koloniale besiddelser - så vel som (omend i mindre omfang) i indflydelsessfærerne under den Kolde Krig. Lad os sige, at i dag er denne nødvendighed afhængig af tid og sted, på grund af mobiliteten og finansialiseringen... Derfor kan man, under globaliseringens slag, overlade hele regioner til kroniske kriser. Udslidte diktatoriske regimers Implementering af neoliberale diktater fremprovokerede opstandene i den arabiske verden, og store mobiliseringer i Afrika, åbenlyse regimekriser og voldelige kontrarevolutionære svar, hvad der fører til akut ustabilitet.

Et særligt kendetegn ved den kapitalistiske globalisering er, at den synes at have tilpasset sig selv til kriser som en permanent tilstand: Kriser bliver et grundlæggende kendetegn ved den normale funktionsmåde i det nye globale system af dominans. Hvis det virkelig forholder sig sådan, må vi lave en dybtgående ændring af vores syn på "kriser" som et særligt øjeblik mellem lange perioder med "normalitet" - og vi er ikke færdige med at måle omfanget, eller udstå de lidelser, som er følgerne af dette.

IV. De nye (proto)imperialismer

Efter 1991 troede de traditionelle imperialistiske borgerskaber, at de ville gennemtrænge markederne i de tidligere såkaldte "socialistiske" lande, til et punkt hvor disse var naturligt underordnede - man overvejede endog om NATO fortsat ville have en funktion i forhold til Rusland. Denne hypotese var ikke absurd, som man kunne se i Kina i starten af 00'erne, og Kinas betingelser for deltagelse i WTO, (som var meget favorable for den internationale kapital). Men tingene gik anderledes - og udviklingen virker ikke som om den har været overvejet, hverken fra starten eller seriøst, af de etablerede magter.

I Kina har et nyt borgerskab konstitueret sig selv, med udspring i landet og i selve regimet, hovedsageligt gennem "borgerliggørelsen" af bureaukratiet, der har omformet sig selv til en besiddende klasse, ved hjælp af de mekanismer, vi nu kender. Derfor har det genskabt sig selv på en

uafhængig basis (arven fra den maoistiske revolution) og ikke som et borgerskab, der fra starten var organisk underordnet imperialismen. Kina er derfor blevet en kapitalistisk magt, og ydermere et permanent medlem af FN's Sikkerhedsråd, med vetoret (alt dette gælder også for Rusland), og selve dets samfundsmæssige fundament, der er arven af en meget egenartet historie, er original.

Kan vi kalde det en ny imperialisme? Det er åbenlyst nødvendigt at definere hvad vi mener med dette ord, i den nuværende verdens kontekst, det er formålet med denne tekst. Men da Kina er blevet verdens stormagt nr. 2 bliver det vanskeligere og vanskeligere at nægte Kina den status, uanset hvilke skrøbeligheder det nuværende regime og Kinas økonomi måtte have. Rusland er stadig økonomisk afhængig af eksport af råvarer (hvor olieprodukter udgør 2/3). Dets internationale rolle er i høj grad forbundet med størrelsen på dets atomare arsenal (styrkeforhold på verdensplan) og dets effektiviteten af dets regionale angrebsstyrker (Krim, Syrien).

BRIK-landene har forsøgt at agere i fællesskab på verdensmarkedet, uden synderlig succes. De lande, der udgør denne skrøbelige "blok" spiller ikke i samme division. Brasilien, Indien og Sydafrika kan sandsynligvis betegnes som sub-imperialismer - et begreb, der stammer fra 1970'erne - og som regionale politibetjente, men med betydelige forskelligheder i forhold til deres fortid: De nyder godt af en betydelig større frihed til at eksportere kapital (se det "store spil", der er begyndt i Afrika, med konkurrence mellem USA, Canada, Storbritannien, Frankrig, Indien, Brasilien, Sydafrika, Kina, Qatar, Tyrkiet, Nigeria, Angola...).

Her kan drages tre konklusioner:

1. Konkurrencen mellem de kapitalistiske magter er genoplivet, hvad særligt bekræftes af Kina i Østasien og endnu længere væk, men også af Rusland i Østeuropa og i Mellemøsten. Disse konflikter er i virkeligheden konflikter mellem kapitalistiske magter, og således kvalitativt anderledes end den tidligere periodes konflikter.
2. Hvad angår kapitalens fri bevægelighed mere generelt, kan borgerskabet (selv de underordnede) og transnationale selskaber i "Syden" bruge de regler, der blev lavet efter 1991, af de traditionelle borgerskaber, til deres egen fordel, især når vi taler om investeringer, hvad der gør konkurrencen på det globale marked mere kompleks end tidligere. For så vidt angår vareflowet er arbejdernes indbyrdes konkurrence ganske vist stadig stort set drevet af virksomheder i de traditionelle imperialistiske centre, og det er dem, og ikke firmaer i produktionslandene, der kontrollerer adgangen til forbrugerne i de udviklede lande; imidlertid er dette i dag mindre sandt for Kinas vedkommende og også for Indiens og Brasiliens vedkommende.
3. Den herskende klasse har ikke bare en legitimitetskrise, men også en ideologisk krise. Det kan ses af størrelsen af den institutionelle krise, når den "forkerte" kandidat vinder over de etablerede (Trump i USA), når valget i sig selv mister legitimitet i en voksende del af befolkningens øjne. Ude af stand til at give svar, vil borgerskaberne i stigende grad ty til "del og hersk"-strategier, og bruge racisme, islamofobi og anti-semitisme, xenofobi og stigmatisering, hvad enten det drejer sig om koreanere i Japan, eller efterkommere af Afrikanere i USA og Brasilien, muslimer i Indien, shiiter, sunnier eller kristne i muslimske lande... Kampen mod racisme og fremmedhad er mere end nogensinde et område af kritisk betydning på internationalt plan. Det samme gælder for andre former for diskrimination (køn, seksualitet, socialt...).

V. Nye kræfter på det yderste højre, nye fascismer

En af de første konsekvenser af den fænomenalt destabiliserende kraft i den kapitalistiske globalisering er den lige så spektakulære fremkomst af et nyt yderste højre og nye fascismer med (potentiel) massebasis. Nogle antager relativt traditionelle former (nynazister), som Gyldent Daggry i Grækenland, det tyske NDP, Jobbik i Ungarn. Andre er de som er baseret på nye xenofobe strømninger og de som er baseret på en tilbagevenden til national identitet. Deres vækst er særligt udtalt i nogle europæiske lande (dog ikke i Spanien og Portugal), inklusiv det nederlandske PVV, det franske Front National, det italienske Lige Nord, det østrigske FPÖ, "de sande finner", det britiske UKIP... De drager fordel af den tredobbelte sociale, institutionelle og identitetsmæssige krise. Deres økonomiske programmer varierer, men de er fælles om en voldelig anti-indvarer-diskurs og en islamofobisk racisme. I Nederland er Geert Wilders gået så vidt som til at kræve lukning af alle moskeer! Andre yderligtgående højrestrømninger vokser frem i skikkelse af religiøs fundamentalisme, og det ser vi i alle "de store" religioner (kristne, hinduistisk, buddhistisk, muslimsk...), eller i form af "national religiøs" fundamentalisme (det zionistiske yderste højre)... Disse strømninger udgør betragtelige trusler i lande som Indien, Sri Lanka og Israel.

De har været i stand til at vinde indflydelse på regeringer, der er så magtfulde som den amerikanske (under Bush, eller i dag under Trump). I Frankrig er højrefløjens præsidentkandidat, Francois Fillon, støttet af de mest reaktionært katolske sektorer. Kristne radikale evangelister forårsager kaos i Latinamerika og Afrika. Så den muslimske verden har ikke monopol på dette område; men det har antaget en særlig international dimension, med "grænseoverskridende" bevægelser som Islamisk Stat og Taliban (se situationen i Pakistan), og med mere eller mindre formelle netværksforbindelser, fra Marokko til Indonesien og i Philippinernes sydlige områder.

Generelt set må vi lave yderligere analyser af det yderste højre, hvad enten de er religiøse eller ej: De er ikke bare gentagelser af fortiden, det er udtryk for nutiden! Dette er især sandt for de religiøse fundamentalistiske strømninger. Det er vigtigt at definere dem politisk for at forstå den rolle de spiller (husk, at for ikke så længe siden var der en betydelig del af den internationale venstrefløj, der så fundamentalistisk islam som et udtryk for en "objektivt" progressiv, omend ideologisk reaktionær, anti-imperialisme). Det er også nødvendigt at bekæmpe "essentialistiske" fortolkninger af "Civilisationernes Kamp".

Disse bevægelser er højreekstremer og kontrarevolutionære strømninger. De har bidraget til at standse dynamikken i de folkelige revolutioner, født af det "Arabiske forår". De har hverken monopol på ekstrem vold (se Assad regimet!) eller "barbari" (den imperialistiske verdensorden er "barbarisk"). Men den kontrol og terror de udøver over samfundet kommer "nedefra", hvad der i mange tilfælde giver mindelser om mellemkrigstidens fascismer, før disse kom til magten.

Som alle politiske ord og udtryk bruges fascisme for hyppigt og og fortolkes på forskellige måder. Imidlertid diskuterer vore egne organisationer dette spørgsmål - hvordan fundamentalister og nationalistiske bevægelser på det yderste højre udvikler sig, hvem af dem, der kan betegnes som fascistiske - for eksempel i lande som Pakistan (Taleban-bevægelsen), og Indien (RSS), ud over for eksempel Islamisk Stat. "Teofascisme" kunne være en almen betegnelse for denne type bevægelser, der inkluderer alle religioner.

Hvad der end måtte være det mest passende tillægsord, der kan bruges til at beskrive de nye højreekstremistiske bevægelser, så udgør deres voksende magt et politisk problem for vores generation af politiske aktivister, som vi ikke stod overfor i den foregående periode - nemlig

"antifascistisk" modstand i stor skala. Vi må arbejde med dette, og for at kunne det, har vi behov for at samle nationale og regionale analyser og erfaringer.

Mere generelt, så styrker fornyelsen af den radikale højrefløj et farligt, reaktionært fremstød, der sigter på at sætte spørgsmålstejn ved især kvinders og LGBT personers rettigheder, ofte med støtte fra de institutionaliserede kirker hvad angår abort (i Spanien, hvor en reaktionær lov, der skulle forbyde retten til abort, blev stemt ned, i Italien, Polen, Nicaragua...), familielovgivning (som fortæller for et meget konservativt syn på kvinders rolle...), og der udløses ligefrem sande heksejagter på homoseksuelle (Iran, afrikanske lande hvor evangeliske strømninger er magtfulde..) eller transseksuelle. Reaktionen er et frontalangreb på kvinders og individers ret til selvbestemmelse (anerkendelse af forskellige seksuelle orienteringer), rettigheder som vi har vundet efter lange kampe.

VI. Autoritære regimer, krav om demokrati og solidaritet

Det reaktionære højres vækst er opmuntret af den ideologi om "national sikkerhed", der fremhæves af borgerlige regeringer i kampen mod terrorisme og i "illegal" indvandringens navn. Til gengæld udnytter disse regeringer den frygt, der således skabes, til at styrke lov-og-orden staten, til at etablere regimer hvor politiet får mere og mere magt, og hvor autoritære forholdsregler accepteres: Hele befolkninger bliver nu betragtet som "mistænkelige personer", der udsættes for overvågning.

Selv i de lande der er præget af den gamle borgerligt demokratiske tradition, ser vi virkelige regime-forandringer. Love der svarer til borgerkrigssituationer bliver vedtaget under dække af at være anti-terror. Masseovervågningssystemer bliver sat ind. Militæret anvendes som politi (Frankrig) eller politiet militariseres. Undtagelsestilstande bliver introduceret ind i den gældende lovgivning. Den udøvende magt udvider sin autoritet på bekostning af retsvæsenet.

Den fortsatte generalisering af undtagelsestilstande bidrager til at umenneskeliggøre hele sociale grupper: Minoriteter, migranter osv. Den systematiske brug af "forbrydelsen", af blasfemi, majestætsfornærmelse, angreb på nationalidentitet eller sikkerhed bidrager til dette. Den snigende tilbagevenden til umenneskeliggørelsens politik (som nærede gårdsdagens folkemord) er ikke blot tegn på reaktionære, men på kontrarevolutionære, tendenser.

Kapitalistisk globalisering har fremprovokeret krisen i de såkaldte demokratiske institutioner (der hvor de eksisterede) og for den borgerlige parlamentarisme. Overfor dette tab af legitimitet, er den dominerende trend hen mod etableringen - pludseligt eller snigende - af autoritære regimer, der ikke er underlagt befolkningens kontrol (undtagelsen, der bekræfter reglen, er tidligere militærdiktaturer, der stadig kan være nødt til at dele ud af deres magt, som i Burma). Retten til at vælge nægtes simpelt hen folk, med henvisning til aftaler og reguleringer, der er underskrevet af deres regeringer.

Det demokratiske imperativ: "Sandt demokrati nu!", antager derfor en mere undergravende og aktuel karakter end det ofte tidligere var tilfældet, hvad der gør det muligt at give kravet et alternativt, folkeligt indhold. På samme måde muliggør de neoliberale politikkers universelle karakter, og den ledsagende markedsgørelse af "fælles ejendom", en konvergens af de forskellige former for social modstand, som det ses i bevægelsen for global retfærdighed. Konsekvenserne af klimaforandringerne, der allerede er mærkbare, åbner også et nyt felt for anti-kapitalistisk samarbejde.

Imidlertid går de varige effekter af arbejderbevægelsens nederlag og af neoliberalt ideologisk hegemoni, og det socialistiske alternativs tab af troværdighed imod disse positive tendenser. Det er vanskeligt at sætte protestbevægelsernes - somme tider betragtelige - succeser i et

langtidsperspektiv. Undertrykkelsens skarphe d kan, i den sammenhæng, styrke en "lukket" identitets-baseret modstand, hvor det undertrykte samfund forbliver ligegyldigt overfor den skæbne, der bliver andre undertrykte folk til del (som i tilfældet med "homo-nationalisme"). Den religiøse karakter som mange konflikter antager, bidrager også til splittelsen mellem de undertrykte og udbyttede.

Den neoliberale orden kan kun gennemtvinges, hvis den har succes med at ødelægge de gamle sammenhold og samtidig kan kvæle fremvæksten af nye sammenhold. Uanset hvor nødvendigt det er, kan vi ikke forvente, at solidaritet vil vokse "naturligt" frem som svar på krisen, lige som vi heller ikke kan forvente internationalisme som et naturligt svar på den globaliserede kapital. En samordnet og systematisk indsats må gøres på dette område.

VII. Kapitalistisk ekspansion og klimakrisen

Reintegrationen af den sino-sovjetiske "blok" i verdensmarkedet har ført til en enorm udvidelse af det geografiske område, hvor kapital dominerer, og det er fundamentet for det imperialistiske borgerskabs optimisme. Det er også fundamentet for en dramatisk acceleration af den globale økologiske krise, på mange områder. Vi er nu nået til et punkt, hvor reduktionen i udslippet af drivhusgasser må begynde uden yderligere forsinkelser, i alle de store udledende lande i Syden, og ikke længere bare i Nord. I den sammenhæng må vi undgå at betalingen af sydens "klimagæld" favoriserer verdenskapitalismens udvikling og tilgodeser enten de japansk-vestlige transnationale selskaber, der er tilstede i Syden, eller Sydens transnationale korporationer (så som den brasilianske agro-industri, etc.), hvilket bare vil medføre yderligere sociale og miljømæssige kriser. Der er helt sikkert altid behov for "Nord-Syd solidaritet", for eksempel når det drejer sig om ofre for klimakaoset. Imidlertid er der, set fra arbejderklassens synspunkt, nu mere end nogen sinde, tale om en fælles "kamp mod systemet", der er på dagsordenen når det drejer sig om Nord-Syd relationer: Det vil sige en fælles kamp for et anti-kapitalistisk alternativ, en anden opfattelse af udvikling i "Nord", såvel som i "Syd" (anførselstegnene er sat for at minde os om, at heterogeniteten i både "Nord" og "Syd", nu er sådan, at disse koncepter er vildledende).

Udgangspunktet er den socio-miljømæssige kamp for at "ændre systemet, ikke klimaet". Denne kamps basis består af sociale bevægelser, og ikke kun specielle koalitioner om klimaet. Vi må derfor arbejde på sammenhængen mellem de to. Hvis vi ikke "økologiserer" de sociale kampe (ud fra eksemplerne på hvad der allerede kan opnås i bonde- og bykampe), vil forøgelsen af antallet af "klima"-mobiliseringer forblive på tingenes overflade. Organiseringen af klimakaosets ofre, deres forsvar og hjælp til deres selvorganisering, er fuldt ud en del af grundlaget for den økologiske kamp.

Følgerne af et globalt fossilbaseret energisystem er nu fuldstændig åbenlyse. Som resultat af de stigende globale temperaturer smelter polerne, vandstanden stiger, ørkener vokser, ferskvand bliver mere sjældent, landbruget trues og ekstreme vejr-situationer bliver hyppigere. Supertyfonen Haiyans effekt i Philippinerne overgik alt hvad vi var blevet advaret om. Den fremtid der blev talt om, er her allerede. Dette har destabiliserende konsekvenser der rækker langt videre end til de direkte ramte regioner, og det giver anledning til en kædereaktion af spænding (se spændingerne mellem Bangladesh og Indien på spørgsmålet om flygtninge, er konflikterne mellem stater omkring kontrol med vandreserver).

Videnskabsfolk er enige om, at en global temperaturstigning på mere end 2 grader over det præ-industrielle niveau, vil udløse klimareaktioner som, når de en gang er startet, vil være umulige at stoppe. Med dette in mente er der et antal væsentlige spørgsmål, der er fuldstændigt ubesvarede.

Afsmeltningen af iskapperne og gletsjere truer med katastrofale stigninger i vandstanden, som truer lystbyerne verden over, såvel som øsamfundene og lavtliggende lande og regioner (Bangladesh). Den kæmpemæssige antarktiske iskappe viser tegn på ustabilitet. Hvis den smelter kan det medføre havniveaustigninger på 7 meter.

Når klodens temperatur stiger, kan vi forvente en ødelæggende indvirkning på ferskvandsressourcerne, med mere tørke og flere hedeølger. Gletsjerne skrumper med en uset hastighed og grundvandsmagasinerne tørrer ud. Flodernes vandmængder falder. Mere end 50 % af verdens grundvandsforsyning stammer fra bjergene i form af regn og smeltevand. Krige om vandressourcer vil blive meget mere udbredte.

Problemet er, hvordan man brødføder den voksende globale befolkning, uden øget brug af industri-landbrug, og et stadig voksende forbrug af pesticider, ukrudtsbekæmpelse og genmodificerede fødevarer, der ødelægger biosfæren. Det vigtigste spørgsmål fødevarerens suverænitæt, der giver folk retten til og muligheden for at definere deres egne fødevarer-systemer. Det vil give kontrollen til dem, der producerer, distribuerer og forbruger maden, i stedet for til de virksomheder og markeds kræfter, der dominerer det globale fødevarer-system. Det vil betyde afslutningen på beslaglæggelse af jord, og det vil kræve en omfattende omfordeling af jord, for at give jorden til dem, der producerer fødevarerne.

Det er muligt, at miljøkrisens største enkeltstående skadevirkning, er den indvirkning som krisen har på biodiversiteten – hvad der kaldes 'den sjette udslettelse'. En forøgelse af den globale gennemsnitstemperatur på fx 3 grader, vil betyde, at 50 % af alle arter - planter og dyr - vil blive udslettet. En fjerdedel af alle pattedyr er i farezonen. Den forsurende af oceanerne, der finder sted, betyder at koralrevene uddør, ligesom andre organismer, der er afhængige af forkalkning til deres skalstrukturer gør det. Vores egen fremtid som art kan ikke adskilles fra denne krise i biodiversiteten.

VIII. En verden af permanente krige

Vi har godt og grundigt bevæget os in i en verden af permanente krige (i flertal). Denne situation af permanent krig relaterer sig ikke kun til internationale konflikter. Den karakteriserer også den interne situation i nogle lande i Afrika og i Lantinamerika, så som Mexico.

Krige er kommet for at blive, med mange udtryksformer. Vi er nødt til at genoverveje hvordan de udkæmpes, især af folkelige modstandsbevægelser, for bedre at forstå kampens betingelser, den virkelige situation, de konkrete krav til solidariteten. For at gøre dette må hver en krig analyseres specifikt. Vi er konfronteret med meget komplekse situationer, som f.eks. i øjeblikket i mellemøsten hvor der, indenfor rammen af en enkelt skueplads af operationer (Irak-Syrien), er sammenkoblede konflikter med specifikke karakteristika som afføder spændinger og modsætningsforhold mellem progressive kræfter.

Imidlertid har vi brug for et kompas i en meget kompleks geopolitisk situation:

Klasseselvstændighed imod imperialisme, imod militarisme, imod fascisme og fremkomsten af "identitets-bevægelser", der er "anti-solidariske" (racistiske, islamofobiske og anti-semitiske, xenofobiske, kaste-istiske, fundamentalistiske, homofobe, misogyne, maskulinistiske...).

IX. Supermagtens begrænsning

Den globale kapitalismes fælles regelsæt forhindrer ikke, at nogle lande er mere lige end andre; USA tillader sig at gøre ting, det ikke tillader andre steder. Man spiller på dollarens rolle for at "eksportere" sin "ret" til at foretage retlige skridt, kontrollerer mange af de mest avancerede teknologier og disponerer over en militær magt uden lige. USA's statsapparat har stadig globale herskerfunktioner, som andre ikke har - eller ikke længere har midlerne til at opretholde.

USA er blevet den eneste supermagt i verden - og dog har man tabt alle de krige man har engageret sig i, fra Afghanistan til Somalia. Fejlen ligger måske i den neoliberale globalisering, der forhindrer USA i at konsolidere sine midlertidige militære gevinster, på samfundsmæssigt plan (i alliance med lokale eliter). Det skyldes måske også privatiseringen af hære, hvor private firmaers lejesoldater spiller en stigende rolle, såvel som de "uofficielle" bevæbnede bander, der arbejder for særinteresser (store firmaer, eller familier, der ejer store landområder eller har store forretningsinteresser).

Sagen er også, at denne magt, hvor "super" den end måtte være, ikke har midlerne til at intervenere alle steder i den generaliserede strukturelle ustabilitets forhold. Det ville kræve sekundære imperialismer, der var i stand til at støtte den. Frankrig og Storbritannien har nu kun meget begrænset kapacitet, Japan mangler stadig at nedbryde den folkelige modstand mod dets fuldstændige remilitarisering. Brexit er det endelige slag mod oprettelsen af en forenet europæisk imperialisme. Det Forenede Kongedømme har den ene af de kun to væsentlige hære i Unionen (såvel som et af de vigtigste diplomatiske og finansielle netværk og en af de største økonomier).

Valget af Donald Trump og hans unilaterale udmeldinger udgjorde på akut vis et ældre problem: I hvilken grad er den "strategiske paraply", som USA sikrer, garanteret? Svaret er klart: I en usikker grad. Høgene i det japanske højre drog konsekvensen. Hvad vil der ske i Vesteuropa? Det imperialistiske Tyskland er under pres. Kan det fortsat drage fordel af dets dominerende økonomiske position uden at tage militært ansvar? EU's krise, presset fra Rusland og holdningen i Washington stiller helt objektivt spørgsmålet om tysk genoprustning – selvom der (ligesom i Japan) er en dyb modstand mod militarisme i befolkningen.

Siger man krig må man også sige anti-krigsbevægelse. Da krigene er meget forskelligartede, er synergien i opbygningen af anti-krigsbevægelser ikke nogen selvfølge. Måden aktivister i (Vest)Europa håndterer dette spørgsmål synes pessimistisk, en konsekvens af hvordan "lejrtænkningen" har undergravet og suget kraften ud af de vigtigste kampagner, der har været gennemført på dette område. Men der er anti-krigsbevægelser, særligt i Asien - og i Eurasien; og overvindelsen af grænserne, der er en arv fra Øst- og Vestblokkens tidsalder vil især ske omkring dette emne.

X. Internationalisme mod lejrtænkning

Der eksisterer ikke længere en "ikke-" eller "anti-" kapitalistisk stormagt (Cuba hører ikke hjemme i den kategori). Vi må uddrage alle konklusioner af dette forhold:

Uden at vi nogensinde har stillet os på Beijing-diplomatiet side, har vi før i tiden forsvaret Folkerepublikken (og revolutionens dynamik) mod den japansk-amerikanske imperialistiske alliance - vi var i den forstand i en lejr. Vi var modstandere af NATO, uanset hvad vi ellers mente om det stalinistiske regime; men vi var aldrig "lejrtænkere" for vi begrænsede aldrig vor kamp mod det stalinistiske bureaukrati. Vi agerede simpelthen i en verden, hvor linjerne konflikterne var trukket skarpt op: revolution/kontrarevolution, Øst/Vest og den sino-sovjetske blok. I dag er det ikke længere tilfældet.

Lejrtænkningens logik har altid haft den konsekvens, at man har overladt ofrene (dem, der tilfældigvis befandt sig på den forkerte side) til deres egen skæbne, til fordel for at bekæmpe "hovedfjenden". Det er endnu mere sandt i dag end det var tidligere, fordi "lejrtænkningen" fører til, at man allierer sig med en kapitalistisk magt (Rusland, Kina) - eller modsat i den vestens lejr, når Rusland og Kina ses som den vigtigste trussel. På den måde opmuntres aggressiv nationalisme, og de grænser, der er arvede fra blokkenes tidsalder, ses som hellige, hvor det netop er dem, vi burde udviske.

I Syrien kan lejrtænkningen medføre, at man støtter det morderiske Assad-regime og den russiske intervention - eller koalitionen under amerikansk ledelse, der også rummer Saudi Arabien. Selv konfronteret med martyriseringen af Aleppo, fortsatte en del af den internationale radikale venstrefløj med at se væk, for ikke at bryde med den lejr-tænkende tradition. Andre strømninger stiller sig tilfredse med at fordømme interventionen i Irak og Syrien (hvad vi sandelig må gøre), men uden at nævne Islamisk Stats gerninger og uden at opfordre til modstand mod IS.

Den slags standpunkter gør det umuligt klart at fremstille hele spektret af solidaritetsopgaver. At minde om imperialismens historiske ansvar, fra interventionen i 2003, til de usagte mål for den nuværende intervention, at undsige sig sin egen imperialisme er ikke nok.. Det er nødvendigt at overveje de konkrete solidaritetsopgaver, ud fra behovene (humanitære, politiske og materielle) hos befolkningerne, der er ofrene, og hos de bevægelser, der er engagerede i kamp. Hvilket ikke kan ske uden at angribe Assad-regimet og de kontrarevolutionære fundamentalistiske bevægelser.

Ligeledes har det i tilfælde af konflikter ved de grænser, der for tiden deler Østeuropa, som for eksempel i tilfældet med Ukraine, været vores holdning at vi kæmper i ethvert land i Europa, indenfor eller udenfor EU, for et andet Europa, baseret på sammenslutningen af uafhængige folk, og mod alle relationer, der bygger på dominans (national, social) - hvad der for os vil sige socialismen.

XI. Den humanitære krise

Neoliberale politikker, krig, klimakaos, økonomiske krampetrækninger, sociale sammenbrud, øget vold, pogromer, kollaps af sociale sikkerhedsnet, ødelæggende epidemier, kvinder der hensættes i slaveri, børn der dør, tvungen migration... Triumferende tøjlesløs kapitalisme skaber en verden, hvor humanitære kriser mangedobles.

Sammenbrud i samfundsordenens har ramt staten hårdt i lande som Pakistan. I Latinamerika, særligt i Mexico, har nedbrydningen af kapitalismen ikke ført til fremkomsten af fascisme, men har transformeret de marginale kriminelle undergrundsbänder til magtgrupper forbundet med den dominerende politiske klasse og den internationale finanskapital. De udvider deres netværk til resten af Latinamerika og til de forenede stater. I tillæg til narkosmugling er disse bänder også involveret i kidnapning og trafficking af kvinder. De kontrollerer store landområder og har en social base. Den såkaldte krig mod narkosmugling, stridighederne mellem konfliktende bänder og de indirekte skader har betydet flere dødsfald end krigen i Irak. Deres eksistens understøtter kapitalistisk akkumulation gennem forvisning af tusindvis af bønder og oprindelige folk fra deres jord, til fordel for transnationale virksomheder fortrinsvist involveret i ekstraktion af råvarer. Det bruges til at retfærdiggøre militarisering, og kriminalisering af sociale protester. Selvom de ikke har en politisk profil, så understøtter disse bänder den kapitalistiske akkumulationsproces, og de promoverer en misogyn, sexistisk, homofobisk og xenofobisk kultur. De kan udvikle sig til en yngleplads for skabelsen af paramilitære grupper der tjener oligarkiet.

I stedet for at styrke de humanitære love, når nationalstaterne stilles overfor dette pres, træder de dem under fode. EU gider ikke engang lade som om det respekterer international lov, når det drejer

sig om modtagelsen af flygtninge. Den ondsksfulde aftale med Tyrkiet er et eksempel. Det samme gælder Rohingyaernes skæbne i Sydøstasien.

Ubegrænset vold forekommer ofte åbent. Hyper-vold er ikke længere noget der benægtes, men derimod iscenesat, som f.eks. Islamisk Stat gør det. Kvindedrab i lande som Argentina og Mexico tager ekstreme former: Spiddede, brændte kroppe. De har intet af misunde de traditionelle "æresforbrydelser" (rebeller imod den patriarkalske orden som bliver begravet levende...).

Siden George W. Bush og angrebene d. 11. september 2001, er et stigende antal regeringer i stigende grad begyndt at nægte at behandle fjender som mennesker. I I navn af kampen mellem Godt og Ondt, er den "humanitær krig" sandelig blevet frigjort fra humanitær lov og fra krigens lov: Den "absolutte" fjende har ikke længere nogen rettigheder – de rådner i Guantanamos "sorte huller" og CIA's hemmelige fængsler.

Dette moderne barbari må imødegås af et voksende felt af internationale aktiviteter. Aktive venstrestrømninger og sociale bevægelser må især sikre udviklingen af solidaritet "fra folk til folk" og fra "social bevægelse til social bevægelse" med ofrene for den humanitære krise.

Efter en periode hvor selve ideen om internationalisme ofte blev underkendt, har den globale retfærdighedsbølge, og det voksende antal "okkupationer" af offentlige pladser og områder, genrejst ideen i sin fulde betydning. Nu er det nødvendigt, at denne genvakte internationalisme finder mere permanente aktionsformer, på alle områder, hvor der er udfordringer. Dette vil ikke ske spontant. I Mange lande ser vi en indsnævring af hvad solidaritet betyder og hvordan det praktiseres.

XII. En globaliseret klassekrig

Globaliseret kapitalisme leder til globaliseret klassekrig.

Det er svært at forudsige den internationale udviklinge på middellang sigt, særligt i økonomiske termer. En ny finansiel krise truer, uden at vi ved hvad udløseren eller implikationerne vil være. Vil computer-relaterede teknologiske innovationer have en signifikant betydning for arbejdskraftens produktivitet? Er vi i en periode med langvarig stagnation? Er væsentlige sektorer indenfor borgerskabet i stand til at vælge en ny protektionisme? Vil global opvarmning bidrage til at pålægge kapitalismen absolutte grænser? Er den primære årsag til kapitalismens krise nedgangen i profittaten (som det var tilfældet i de "traditionelle" kriser), eller skal andre faktorer tages fuldt ud i betragtning (globaliseringens styreform, den økologiske krises påvirkning...)?

I øjeblikket er der imidlertid ikke mangel på ting vi kan sige med sikkerhed. Prekære arbejdsforhold og generelle levevilkår, ødelæggelsen af den sociale sammenhængskraft, vil fortsætte i mange lande. Undertrykkelsen vil blive forstærket hvis sammenkoblede solidariteter ikke står imod med tilstrækkelig styrke. Den økologiske krises hærgen vil spredes. Den geopolitiske ustabilitet vil blive yderligere forværret a den stigende spænding i østasien. Konflikter om kontrol med ressourcer, markeder og kommunikationskanaler vil mangedobles.

Den første konsekvens af valget af Donald Trump er at alle disse tendenser blev forstærket. Og værre endnu, vi er i en proces af at krydse nye grænser for farlighed. Accelerationen a våbenkapløb (produktionen af flybærende skrive, osv.) er et af de mest grelle eksempler. Og sidstnævnte har igen fået en atomar dimension. Lande som USA og Frankrig forsøger at gøre det politisk muligt at anvende masseødelæggelsesvåben - og nu, i lyset af den aktuelle Koreakrise og oprettelsen af en amerikansk THAAD-antimissilbase i Sydkorea, overvejer Kina at opruste sit arsenal og at udsende atomubåde i farvandene. Konstruktionen af mure og lukningen af grænser er ved at blive vidtspredt,

med alle dets implikationer af dæmonisering og mishandling af ”fremmede”. Men demagogi imod indvandrere kan ikke skjule volden i angrebene på den arbejdende befolkning som helhed. Det historiske alternativ: ”Socialisme eller barbari” antager nu sin fulde mening.

Men netop volden, de reaktionære angreb, kan provokere massive demokratiske mobiliseringer, som i USA ved valget af Trump eller i Argentina imod den ekstreme vold der påføres kvinder, og det kan endda ske på internationalt niveau. Således antog 8. marts 2017 et usædvanligt spektakulært omfang. Disse angreb kan imidlertid også påføre alvorlige de kæmpende arbejder- og bonde sociale bevægelser alvorlige nederlag, som vi så det i Pakistan. Analysen af dynamikken i den folkelige modstand er emnet for den anden tekst der præsenteres til diskussion på den næste verdenskongres; Og betingelserne for opbyggelsen af aktivistiske partier [militant parties] er emnet for den tredje.